

Розділ Перший

Високий неприступний палац стояв на самому краю гірської кручі, небезпечно нависаючи над безкраїми чорними водами. Здавалося, він от-от упаде в темні глибини. Коли ця величезна, обнесена стіною споруда була тільки побудована за допомогою магії, що об'єднала камінь і дерево в єдину цілісну форму, захоплення сповнювало серце кожного, хто її бачив. За вежі палацу слугували укріплені каменем дерева з навісними шпильями й високими відкритими вікнами. Стіни були викладені з вулканічного каменю, щільно переплетеного звисаючими лозами та гігантськими коренями. Головний палац у центрі зводився магічним переплетінням більш як сотні височезних древніх дерев. Схилені до купи, вони утворювали круглу центральну основу, поверх якої встановили камені з лозами.

Цей палац лише попервах викликав захоплення у всіх, хто його бачив. Нині він радше лякав. Його оточувала тривожна аура, підсилена цієї грозової ночі. Нечисленні спостерігачі, котрі опинилися поруч із древньою спорудою, швидко відводили погляди.

Ті, хто натомість дивився на води внизу, спокою теж не знаходили. Ебонітове озеро знаходилося в шаленому, надприродному сум'ятті. Бурхливі хвилі підіймалися на висоту палацу та з гуркотом падали вдалині. Блискавки спалахували над широкою поверхнею води, виблискуючи золотими, пурпуровими й зеленими кольорами тління. Грім гуркотів, немов тисяча драконів, і всі, хто жив на берегах цього озера, тулилися ближче, гадаючи, що може спричинити така буря.

Зі стін довкола палацу за всім пильно стежили вартові в зелених обладунках, озброєні списами й мечами. Вони не лише видивлялися не надто розумних порушників за стінами, а й час від часу потайки зиркали у внутрішній двір... особливо на головну вежу, де відчували дію непередбачуваної енергії.

А в самій цій високій вежі, у кам'яній залі, схованій від сторонніх поглядів, високі худорляві фігури в переливчастих бірюзових мантіях, розшитих стилізованими срібними зображеннями природи, схилилися над шестикутним візерунком на підлозі. Символи в центрі візерунка, написані давно забутою мовою, довільно палахкотіли.

Нічні ельфи бурмотіли заклинання, зиркаючи з-під каптурів блискучими сріблястими очима без зіниць. Їхня темна фіолетова шкіра вкривалася потом у міру того, як магія у візерунку набирала сили. Усі, крім одного, виглядали втомленими та вкрай знесиленими. Той єдиний, хто наглядав за чаклуванням, мав не сріблясті очі, як в інших, а чорні сфери з горизонтальними рубіновими прожилками по центру. Хоч і несправжні, ці очі помічали кожну деталь, кожен рух. Довге звужене лице, завузьке навіть для ельфа, несло відбиток голоду й передчуття, доки він безмовно стежив за дійством.

Був іще один спостерігач, що всотував кожне слово та жест. Вона сиділа на розкішному кріслі зі слонової кістки та шкіри. Пишне сріблясте волосся обрамляло досконалі риси обличчя, а шовкова сукня – така ж золота, як і її очі – підкреслювала витончену фігуру. Кожен сантиметр її тіла видавав у ній королеву. Вона відкинулася на спинку крісла та маленькими

ковтками пила вино із золотого келиха. Браслети, прикрашені коштовностями, дзвеніли від кожного поруху, а рубін у тіарі виблискував магічними енергіями, що їх викликали ельфи.

Час від часу її погляд ненадовго зупинявся на темноокому ельфії, і тоді повні губи підозріло кривилися. Але коли одного разу він раптово повернувся в її сторону, наче відчув один із тих поглядів, усяка підозра зникла, змінившись слабкою усмішкою.

Бурмотіння продовжувалося.

Чорне озеро шалено пінилося.

Війна розгорілась і згасла.

Тож зрештою, знав Крас, те, що сталося, буде описано для історії. В описі цьому, однак, майже не буде розповідей про незліченну кількість загублених життів, спустошені землі та мало не знищений світ смертних.

«Навіть спогади драконів скороминуці за таких умов», – зізналася собі бліда постать у сірій мантиї. Він дуже добре це знав, адже хоч і нагадував для більшості очей довготелесого ельфа з яструбиними рисами обличчя, сріблястим волоссям та трьома довгими шрамами на правій щоці, насправді був чимось значно більшим. Здебільшого його знали як чарівника, і лише декому було відкрите справжнє ім'я *Коріалстраза* – ім'я, котре міг носити лише дракон.

Крас був величним червоним драконом, наймолодшим партнером великої Алекстрази, Аспекта Життя. Вона була для нього найдорожчим... і все-таки він знову відсторонився від неї, щоби дослідити важке становище й майбутнє рас із коротким циклом життя.

У прихованому новому святилищі, висіченому в камені, Крас спостерігав за світом Азероту. За допомогою блискучого смарагдового кристала він міг бачити всі землі та всіх істот, яких тільки забажає.

І куди б не кинув оком дракон-маг, усюди він бачив лише спустошення.

Здавалось, усього кілька років тому було переможено жахливих зеленошкірих чудовиськ, орків, які вдерлися в цей світ ззовні. Залишки загарбників зігнали в табори, тож Крас вважав, що світ готовий до миру. Проте цей мир був недовгим. Альянс – очолювана людьми коаліція рас, що стала центром опору – миттєво почав тріщати по швах через суперечки його учасників за владу. Частково в цьому були винні дракони – точніше, один-єдиний дракон Смертекрил – однак здебільшого союз руйнувався через жадібність і пиху самих людей, ельфів та дворфів.

Та навіть це не викликало б особливого занепокоєння, якби не поява Палаючого Легіону.

Сьогодні Крас спостерігав за далеким Калімдором, що лежав на протилежному боці моря. Навіть зараз його території нагадували землю після жахливого вулканічного виверження. У тих місцях не залишилось ані життя, ані подоби цивілізації. Однак не природа сплюндрувала ці землі, а Палаючий Легіон, що не залишав після себе *нічого*, крім смерті.

Вогняні демони прийшли з місць за межами реальності. Магія була тим, що вони шукали, нею вони жилися. Навіть зі своїми страхітливими прислужниками, Скарою Невмерлих, вони хотіли спустошити цей світ. Однак у своїх планах вони не врахували найнеймовірніший союз з усіх можливих...

Орки, колишні маріонетки демонів, виступили проти них. Вони об'єдналися з людьми, ельфами, дворфами та драконами, щоби знищити війська демонічних воїнів та огидних чудовиськ і відкинути їхні залишки в пекельне потойбіччя. Тисячі загинули, однак якщо вибирати...

Дракон-маг пирхнув. Насправді жодного вибору *не було*.

Крас провів довгими звуженими пальцями над сферою, викликаючи видіння орків. Зображення на мить розплилось, а тоді змінилося гірською, скелястою місцевістю, що простяглася вглиб суші. Сувора земля, але все ще повна життя та здатна підтримати нових поселенців.